

Szoliva János

Hosszú az út

Hátterem a város,
sétálok árnyas utakon.
Kullog utánam a nyár.

Forgalmas az utca:
találkozások, búcsúzások,
gyógyító kezek simogatása.
Valami élet -,
vigyorog a késő őszi nap.

Idegen arcok a kirakatban.
Valaki hasonlított rád.
Nem te,
mégsem te voltál,
aki utánam nézett.

Bujkál bennem a múlás,
arcokat cserélő idő.
Árnyék-emberek kerülgetnek,
magam mögött lépkedek.

Mintha szél fújta volna össze,
mennyi madár egy helyen!
És szétrebben minden -,
házak közé árnyék lapul.

Megtörténhet a csoda,
hétköznapból akár ünnep.
Tengerre terel az éjjel,
hosszú az út holnapig.

Árad-apad

Itt folyik valahol,
hullámokat vet,
bennem kanyarog.

Árad-apad a Mura,
összegyűjti emlékeim.

Kísérget a nyárfasor,
lapától a vízimalom.
Füzek hajladoznak szememben.

Hömpölyög a folyó,
az erdő őrzi szigetét.
Varjakkal tele az ég.

Mintha partot érnék,
küszködöm az árral -,
a nyár tükreből kiúszik csónakom.

Ha kinyílna

Túlélném a zuhanást is,
ha kinyílna az ernyőm -
De kinek a kezében vagyok,
ha elengedem magam?